

Záznam pohybu tvé ruky

Umělecká tvorba manželů **Petry a Petra Hamplových** není obyvatelům Zbraslavi neznámá - měli možnost se s ní setkávat na Zbraslavském salónu. Petra je absolventka sklářské školy v Železném Brodě. Letos na jaře otevřela na Zbraslavi sklářský ateliér Skryté světy, kde mohou návštěvníci na vlastní oči sledovat, jak nad kahanem vytváří skleněné šperky a objekty. Petr vystudoval Vysokou školu uměleckoprůmyslovou (v ateliéru malby u prof. Nešlehy), věnuje se malbě a technikám nástěnných maleb. Svá díla prezentoval na řadě výstav doma i v zahraničí. Oba manželé se též zabývají restaurováním nástěnných maleb, které společně studovali v Litomyšli. Momentálně pracují na obnově interiéru barokního domu na Malé Straně. Svou volnou tvorbu veřejnosti naposledy představili letos před prázdninami na své společné výstavě Lineární variace v pražské galerii Kus kovu. Expozici pojali jako výtvarný dialog dvou tvůrčích přístupů, materiálů a jejich možností. Podobnou koncepci má i právě probíhající výstava *Inner*, kterou můžete zhlédnout až do konce listopadu v Městském domě. U její příležitosti vznikl i tento rozhovor.

Tvorba vás obou v poslední době nabrala zcela nový směr. Petr přešel od realistické malby k abstraktní kresbě na kovových plátech, Petra se pustila do vytváření abstraktních lineárních kompozic ze skla. Odkud přišel ten počáteční impuls?

Petr: Poslední dobou jsem restauroval nástěnné malby mimo Prahu a večery jsem trávil po ubytovnách a motorestech. Po večerech jsem poslouchal audio nahrávky na počítači a u toho si kreslil do skicáku a popíjel víno. Nechal jsem svou ruku, aby sama vedla štětec. Nezasahoval jsem do kresby vědomě, jen jsem sledoval, jak se na papíře samy vrství jedna linie na druhou, jak se propojují a spojují. Kresby vznikaly samy od sebe. Když jsem pokreslil celý skicák, prohlížel jsem si ty kresby a uvědomil si, v čem jsou si podobné. Došlo mi, jak osobitá je stopa, kterou zanechává ruka. Realistický obraz může namalovat hodně malířů víceméně podobně, ale kresba je jedinečná. Kresba na plech byl jen další krok, který následoval. Měděný plech má krásnou barvu a odráží světlo, které dodává kresbám hloubku. Asfalt je pololazurní a má hlubokou, sametově hnědou barvu, která ve větší vrstvě přechází do černa. Kresba asfaltem má navíc tu výhodu, že když se nepodaří napoprvé, může se ředidlem odmyt a korigovat, případně začít znova.

Petra: Po loňské výstavě v kavárně U Stromečku jsme dostali možnost vystavovat v galerii Kus kovu v Praze. Ráda kombinuji sklo s přírodninami, ale pro tuto výstavu jsem vzhledem k zaměření galerie volila kombinaci skla s kovem. Práce u kahanu nedovoluje vytvářet velké formáty. Podařilo se mi získat zajímavý odpadní materiál v podobě kovových špon. Sám kov pak určoval barevnost i tvar skleněných linií. Vzniklo tak zajímavé napětí v kontrastu křehkého skla a ostrého kovu. Šlo o formální hru: lineární kresba sklem v prostoru.

Znamená název výstavy *Inner* (Vnitřní), že ve své tvorbě záměrně opouštíte vnější předmětný svět, abyste mohli zobrazovat či zviditelňovat to, co nacházíte uvnitř (ať již v tvůrčím impulsu anebo uvnitř zvoleného materiálu?)

Petr: Název vystihuje vše, co je řečeno v otázce. Má to i další souvislosti. Když jsem přemýšlel o názvu výstavy, napadlo mě vypůjčit si slovo Inner od Karoliny Beyond, která nazvala své meditativní CD Inner Voices (Vnitřní hlasy). Inner se však může přeložit i jako „skrytý“. Odkazuje tak i na Skryté světy,

jak se jmenovala nejprve naše výstava U Stromečku, později web a nakonec i sklářský ateliér na Zbraslavi. Karolina Beyond spolupracuje s Petrem Piňosem, jehož CD Zrcadlení jsem poslouchal při kreslení asfaltem na plech a je také slyšet ve videu, které jsem během kreslení natáčel. Autor do zvuků a tónů přimíchává vibrace vln alfa, theta a delta, které pomáhají navodit uvolnění, hlubokou relaxaci a komunikaci s podvědomím. A ještě jedna souvislost: Alois Piňos mě zase kdysi inspiroval svou elektroakustickou kompozicí Tibetská kniha mrtvých k obrazovým střeptům malovaným na jutě, které jsou také k vidění na výstavě.

Petra: Při tažení horké skloviny do tzv. nití a její následné deformaci nemáte nikdy absolutní kontrolu nad výsledným tvarem. Je v tom velký díl náhody a hry. Baví mě, když mě sklo překvapí tím, co mi právě vzniká pod rukama. A svým tvaroslovím a skladbou mě inspirovaly i Petrovy kresby a tahy štětcem.

Petrě, Vaše abstraktní kresby na měděných plátech asociují jakési bující přírodní tvary, působí monumentálně a trojrozměrně. Klíčové je pro ně určitě i to, že jde o variace. Co přesně v nich vedlo vaši ruku?

Nechtěl jsem dávat liniím konkrétní tvary. Jsou to možná tušené obrysy toho, co se vynořuje z podvědomí na povrch, když kresba vzniká. Někdy může kresba připomínat kořeny, vegetaci, nebo vodu. Často tam vidím plynutí a pohyb. Jde také o pohyb ruky z jednoho bodu k druhému, průběh v čase a příběhy, které jsou do čar vepsány, jak o tom psal Michal Janata v knize Ustavující průběžnost čar.

Petro, zaujaly mne objekty, v nichž propojujete vyschlé přírodniny s křehkým, zářivě barevným sklem. Nápad zkombinovat zcela kontrastní materiály působí úžasně fantaskním dojmem. Jak se zrodil?

Chodila jsem celé léto kolem jedné staré kedlubny a věděla jsem, že s tím musím něco udělat. Jak to dopadlo, si můžete přečíst na webu skrytesvety.com v příspěvku o neumírající energii.

Ovlivňuje vaši tvorbu i restaurátorská práce?

Petr: Restaurátorská praxe učí velké trpělivosti, úctě k řemeslu a velké pokoře. Dnes žijeme v jiném kontextu, než v době, kdy tato díla vznikala. Staré obrazy jsou tady jako věci z minulosti, kterým už dnes nerozumíme. Láká mě kombinovat staré a nové, aktualizovat a dávat do nových souvislostí. Restaurování nástěnných maleb je často zároveň i interpretace restaurované malby. Připadá mi, jako bych se podílel na vytváření velkého romantického snu o minulosti.

Děkuji vám za rozhovor

KP

Výstavu Inner můžete v Městském domě zhlédnout do 30. listopadu 2016.

Více informací: www.skrytesvety.com, www.hamplpetr.cz